

[Chr. Madsen.]

ind på den tankegang før eller senere. Når det er regeringens målsætning, at man vil arbejde sig hen til den svenske ordning med pensioner på 60-65 pct. af en arbejdsindtægt, kan man lige så godt begynde nu for at gøre overgangen så let som muligt.

Men der er jo mange vanskeligheder ved at komme den vej; der er vel først og fremmest den vanskelighed, at man ikke her i landet kan blive enig om, hvilken indtægt man egentlig skal gå ud fra, når man skal beregne disse 40 pct. Der står i den internationale konvention, at der skal bruges en bestemt regnearter. Når man spørger de forskellige udvalg, der er nedsat, hvordan det går med disse 40 pct., hvordan det står på det tidspunkt, hvor man diskuterer sagerne, får man andre regnearter og andre beregnede indtægter at gå ud fra.

Jeg vil bede den højtærede arbejdsminister, om han ikke kan foranledige, at man finder en bestemt indtægt — det er næsten ligegyldigt, hvad for en det bliver; man skal bare fastslå, at det er denne indtægt, der skal gås frem efter — så at man til sin tid kan bedømme, om folkepensionen nu svarer til regeringens målsætning: 60-65 pct. af en arbejdsindtægt.

Den højtærede socialministers motivering for lovforslagets 3-årige overgangsordning er af finansiell art, og mange her og uden for denne sal advarer imod at gå for vidt med hensyn til alderspensionerne. Nu er dette her med at gå for vidt jo noget ubestemt; der er ingen, der rigtig ved, hvor langt man går, hvor man er i øjeblikket og hvad det at gå for vidt er. I Norge og Sverige har man haft en diskussion om den samme sag; dér er man gået hurtigere fremad, og når vi skal finde ud af, om vi går for vidt, eller vi går for langsomt, eller vi ikke flytter os ud af stedet, må vi nok se på, hvordan det er gået i vore nabolande.

Den sammenlignende nordiske statistik viser, at Norge har forøget sine sociale udgifter fra 1956 til 1961 med 3,6 pct. af nettonationalindkomsten. Sverige har for-

øget sine sociale udgifter med 1,4 pct., mens Danmark kun har forøget sine med 0,4 pct. 1 pct. af Norges nettonationalindkomst er et beløb på 275 mill. kr., for Sveriges vedkommende er det 585 mill. kr. og for Danmarks vedkommende 377 mill. kr. Når disse tal nævnes, kan man da let se, at de sociale fremskridt i Danmark ikke har haft samme omfang, som tilfældet har været i vore nabolande. Vi bestræber os for i det nordiske samarbejde at samordne den sociale lovgivning. De 75 mill. kr., som det lovforslag, vi behandler, vil komme til at koste, giver altså ikke nogen form for ligestilling, og det giver ikke nogen mulighed for, at vi kan nå de samme resultater som de lande, vi gerne vil sammenlignes med.

Lovforslagets bestemmelser om fuld folkepension til alle vil, som det rigtigt står i bemærkningerne, give fordele for pensionister, der har indtægt ved siden af. For tiden er stillingen den, at privatpensionister med pensionsindtægter på 9.100 kr. får fuld folkepension; de udgør ca. 15 pct. af det samlede antal pensionister. De øvrige 85 pct. har kun folkepensionen at leve af og små indtægter, der ikke giver nedslag i folkepensionen. Nu foreslås det altså, at fradragsbeløbet skal forhøjes med 1.000 kr. årlig for helt at bortfalde efter 1970. Det vil sige, at uanset hvilken indtægt man har, kan der herefter gives folkepension. Millionærer kan få fuld folkepension; den arbejdsløse, der går og oppebærer sin arbejdsløshedsunderstøttelse, kan naturligvis også få fuld folkepension ved siden af; den landmand, der i øjeblikket får statsstøtte til sin bedrift, kan også efter 1970, hvis man stadig væk har en ordning med landbrugsstøtte, få fuld folkepension.

Jeg tror ikke, alt dette er rigtigt overvejet. Jeg tror, man bliver nødt til at lægge et loft for, hvem der kan få fuld folkepension, og jeg tror også, man bliver nødt til at se på andre bestemmelser, for det vil vel være uforståeligt for mange mennesker, at de skal vente, til de er 67 år, før de kan få en nogenlunde indtægt.